

Forholdene paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter ere forsvarlige. At faa disse Forhold bragte i fuldkommen Orden vil koste meget. Der er ganske vist paa det foreliggende Finanslovforslag Krav om Forhøjelser til dem, der, om de end ikke ere ret store, saa dog for en Dels Vedkommende ere ret betydningsfulde. Jeg skal saaledes nævne, at det er paa-tænkt at give Lønningstillæg til Lærere og Lærerinder paa disse Anstalter, en Bevilling, som forhaabentlig vil gøre det lettere at faa brugbare Kræfter til Lærergerningen paa de paagældende Anstalter, hvilket har været ganske overordentlig vanskeligt. Anstalterne, der jo for største Delen have været i private Folks Eje, have været meget daarligt stillede i økonomisk Henseende og have maattet nøjes med, hvad der tilbød sig af Lærerkrafter, medens Forholdet jo burde være det, at man netop der burde have de alldygtigste Folk, som overhovedet kunde skaffes, thi ellers er det ganske omsonst at anlægge hele Opdragelsen paa den Maade, hvorpaa den er anlagt paa saadanne Anstalter. Denne Bevilling vil jeg udtale min Glæde over, og jeg vil haabe, den maa føre til, at vi i nogen Grad faa bedre Kræfter paa disse Anstalter, end vi hidtil have haft — jeg har jo ikke saa lidt Erfaring i den Retning.

Endvidere findes der en Bevilling, der gaar ud paa at skaffe Lærerpersonalet paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter en Sommerferie. En saadan kan haardt tiltrænges, thi Forholdet er for disse Læreres Vedkommende ikke som for Lærerne ved Kommuneskolerne i Byen og paa Landet det, at de have 5—6 Timers Undervisning daglig, og saa have de fri Resten af Døgnet, men Forholdet er i Virkeligheden det, at paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter have Lærerne en 14—15 Timers Arbejde i Døgnet, de have aldrig nogen Søndag fri eller Ferie, saaledes som Lærerne ved Kommuneskolerne have, de ere overhovedet i Selen hele Aaret igennem, kun med Afbrydelse af de Timer, hvor de nødvendigvis maa sove; selv i den Tid, hvor de spise deres Mad, ere de sammen med Drengene eller Pigerne og nyde deres Mad i Fællesskab med dem og maa som oftest have et Øje paa hver Fingør for at passe paa. Men Overinspektionen skriver tillige i sin Indstilling om at yde disse Lærere en Sommerferie, at det skal give Anledning til blandt de antagne Vikarer at finde dem, som bedst egne sig for denne Gerning. Man vil alt-

saa her fra Overinspektionens Side slaa to Fluor med eet Smæk, og jeg kan for saa vidt billige ogsaa den sidste Del af Hensigten med Bevillingen som en rent midlertidig Foranstaltning til at finde egnede Kræfter til Opdragergerningen paa Børnehjemmene. Men jeg er dog ganske sikker paa, at man, for fuldt ud at kunne skaffe sig de Kræfter, som skulle til, maa en helt anden Vej. Jeg tvivler om; at det efter et kort Vikarophold paa en Opdragelsesanstalt virkelig skulde kunne afgøres, om vedkommende egner sig eller ikke. Det er nemlig ikke for disse Læreres Vedkommende tilstrækkeligt, at de have bestaaet Eksamen paa et eller andet Seminarium, end ikke, at de have bestaaet den med allerbedste Karakter. De maa for at varetage denne Gerning have naturlige Anlæg for den, og disse Anlæg maa yderligere udvikles, men dette kan ikke ske ved et kort Vikariat. Der maa ligefrem være et Sted, hvor saadanne Folk kunne faa deres Anlæg udviklede. Maaske det, som jeg nævnede under Finanslovbehandlingen i Fjor, kunde ske paa et af vore Seminarier paa en særlig Afdeling — jeg ved det ikke — eller paa en eller anden af de bedst ledede af vore Opdragelsesanstalter. Men jeg vil bede den højtærede Justitsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Jeg er ganske overbevist om, at vi saa snart som muligt maa søge at komme under Vej med, paa hvad Maade vi bedst skulle skaffe de Folk, som skulle opdrage disse vanskelige Børn, som vi i stort Tal sende ud paa Anstalterne. Maa jeg i denne Forbindelse gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa et Forhold ved Overværgeraadet, som neppe er helt heldigt. Det er det, at Departementschefen i Justitsministeriet er Medlem af Overværgeraadet. Der kan deraf flyde forskellige uheldige Ting, som jeg ikke i Øjeblikket skal komme nærmere ind paa, men jeg tror i alt Fald, det er uheldigt, at Justitsministeriets Repræsentant i Overværgeraadet er Departementschef i dette samme Ministerium. Jeg tror, det paa forskellig Maade er uheldigt. Jeg tror, at Departementschefen skulde staa ganske uafhængig overfor Overværgeraadet, og Justitsministeriet burde søge sig en ganske anden Repræsentant end denne Mand. Et andet Forhold vedrørende denne Sag, som jeg ogsaa finder uheldigt, er, at Departementschefens Stilling som Medlem af Overværgeraadet er noget i Modstrid med de Forudsætninger, hvorunder Loven om